

Караджата бил яко, вакло момченце и много буйно, ама душата на децата. Сякогаш в средата на игрите и много правдив. Туй да са играй нечестно – при него не можело да стане. И винаги за по-сабите държал.

Бил къде девет годишен и с другите деца пасял овцете край село, нашето село – Стефан Караджово, едно време му думаха Ичме. Почнали да играят на „Гуци“, една момчешка игра, всичките деца. По едно време при тях дошло едно турче, по-голямо от тях и почнало да им разваля играта. Стефан го предупредил, ама онзи скокнал да го бие, че и чекийка извадил да го коли. Ама Стефан като го почнал с гъциницата, тояжката, с коя играят на „Гуци“, по горе, по долу, смлял го от бой. Сетня го фърлил в един сух кладенец и го затрупал с камъни и драки. Добре ама турците подразбрали кой напращал това и решили да го затрият. Тогаз един приятел рекъл на баща му, да майне Стефан от селото. И бащата натоварил биволската кола с големите ангъши (туй са големи дървени коли покрай колата за носене на снопите), напълнил я с багаж и отишъл в Тулча със семейството си, с Търна и Пена.

Там бащата са главил да пасе телците и взел със себе си Стефан, да го държи по-изкъсо.

Като пораснал, Стефан са събрал с Хаджи Димитър, Христо Ботев и Левски, и тръгнали по гората с дружина да бият турците, да на отърват от робство.

Един път, баш в събота срещу неделя Караджата сънувал лош сън, че куче го охапало и рекъл на Хаджи Димитър: „Митьо, брате, сънувах лош сън, че черно куче ма ухапа и кървите ми алени течаха, дали е на зло или на добро?“. Хаджи Димитър му рекъл, че туй е лош сън, а кръвта е истина. И дорде рече това припукали пушки и ударили Караджата в челото и го убили, там горя, на връх Бузлуджа.

Тез неща ги знам от баща си – Илия Ковачев, който е братовчед на Стефан Караджата, откъм майчина линия.